

РЕШЕНИЕ

№ 339

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-4, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Никола Чомпалов

при участието на секретаря Анелия Й. Груева
като разгледа докладваното от Никола Чомпалов Търговско дело № 20211100902712 по описа за 2021 година

СГС е сезиран с искова молба от „П.Т.Ф.К.“ ЕООД, с която в качеството на заложен кредитор по ЗОЗ на длъжника „Г.Е.Д.“ ЕООД са предявени по реда на чл.44а ал.2 ЗОЗ, вр. с чл.134 ЗЗД срещу „БДЖ-Пътнически превози“ ЕООД искове с правно основание чл.200 ал.2 ЗЗД и чл.86 ЗЗД. Твърди се от ищеца, че на 01.04.2021 г. между неговия длъжник „Г.Е.Д.“ ЕООД и ответника е бил сключен договор N 67/01.04.2021 г., по който длъжникът му е поел задължението да доставя на ответника нетни количества активна електрическа енергия, а ответникът е поел задължението да плаща цена. Сочи се от ищеца, че за м.06.2021 г. е доставена ел.енергия от 11 264,902 Мвтч при цена от 21,47 лв. на стойност 241 857,45 лв. без ДДС, ел.енергия от 8000 Мвтч при ценас от 100,330 лв. на стойност 802 640 лв. без ДДС, ел.енергия от 3264,902 Мвтч при цена от 119,920 лв. на стойност 391 527,05 лв., а за този месец се дължи и акциз от 22 259,80 лв. Общият размер на задължението на ответника възлиза на 1 750 265,16 лв. по фактура N 25722/30.06.2021 г. Поддържа се, че ищецът има качеството на кредитор на „Г.Е.Д.“ ЕООД по договор за заем от 01.07.2020 г., а за обезпечение на вземанията му на 20.05.2021 г. е учреден особен залог върху вземанията на длъжника срещу ответника, произтичащи от договор N 67/01.04.2021 г. Поради неизпълнение на задълженията на заложния длъжник ищецът е пристъпил към изпълнение за сумата от 2 000 000 лв., което е вписано под N 2021071201566. С това вписване паричното вземане на длъжника срещу ответника се счита на основание чл.44а ал.2 ЗОЗ за възложено на ищеца за събиране. Иска се от ищеца ответникът да бъде осъден да заплати дължимите на „Г.Е.Д.“ ЕООД сума от 1 750 265,16 лв. – главница по фактура N 25722/30.06.2021 г., издадена по процесния договор, както и сумата от 63 695,30 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 05.08.2021 г. – 13.12.2021 г., които суми следва да

постъпят по сметка на депозитаря по ЗОЗ.

С определение от 20.12.2021 г. съдът е конституирал на основание чл.26 ал.2 ГПК, вр. с чл.134 ЗЗД в качеството на съищец "Г.Е.Д." ЕООД, ЕИК ****.

Ответникът е подал писмен отговор, с който оспорва исковете с възражението, че „Г.Е.Д.“ ЕООД в нарушение на процесния договор е заявил с писмо N 35-00-606/17.06.2021 г., че го прекратява от 01.07.2021 г., поради което в полза на ответника на основание чл.13 от договора е възникнало вземане за неустойка. Оспорва се ищецът да има качеството на кредитор на „Г.Е.Д.“ ЕООД, защото договърът за заем и анексите към него са недействителни, както и договърът за особен залог. Поддържа се, че за тези сделки е необходимо да се издаде от КЕВР разрешение. При липса на вземане по нищожен договор за заем, нищожен е и договърът за залог. Освен това е нарушено изискването на чл.14 ал.1 ЗОЗ, защото предходният заложен кредитор „Юробанк България“ не е дал съгласие, а вземанията на този заложен кредитор не са погасени. Излагат се съображения, че договърът за заем е фиктивен. По отношение на вземането в размер на 1 750 265,16 лв. се сочи, че то е погасено с възражение за прихващане, обективизирано в писмо N 35-00-606/16.07.2021 г., с вземане на ответника за неустойка, която възлиза на 7 598 872,76 лв., намалена със сумата на усвояна гаранция от 780 178,62 лв. Искът по чл.86 ЗЗД се оспорва с довода, че ответникът не е изпаднал в забава, защото издадените от „Г.Е.Д.“ ЕООД фактури са били завишени по размер и са били връщани. Освен това се сочи, че „Г.Е.Д.“ ЕООД с уведомление 620/23.06.2021 г. е съобщило на ответника, че процесното вземане е било цедирано в полза на „Х.П.Ю.“ ЕООД, а на 29.06.2021 г. ответникът е бил уведомен за учредения в полза на ищеца залог, поради което на основание чл.83 ЗЗД ответникът следва да се освободи от отговорност за забавата.

Ищецът е подал допълнителна искова молба, с която поддържа предявените искове с довода, че действителността на договора за заем и на договора за особен залог имат значение за основателността на исковете, но не са предпоставка за тяхната процесуална допустимост, защото за легитимацията на ищеца е достатъчно да се впише пристъпване към изпълнение по ЗОЗ. Освен това нищожността може да се разкрие чрез установителен иск, но ответникът не е легитимиран да предяви такъв иск, защото не е страна по заемното правоотношение. Поддържа се, че получаването на заем и учредяването на особен залог не представлява разпореждане с имущество, с което се осъществяват лицензионна дейност, защото не попада в обхвата на чл.45 ЗЕ. Не е налице противоречие със закона. Излагат се съображения, че разрешението на КЕВР не е елемент от договора за заем и не е условие за възникване на правоотношение по нея. Дори и да е необходимо да се издаде разрешение, неспазването на това изискване е основание за административнонаказателна отговорност, а не за нищожност на договора. Соочи се, че изискването за разрешение намира приложение при разпоредителна сделка с имущество, но в случая длъжникът на ищеца не е заемодател. По отношение на договора за особен залог се навежда довод, че не е налице хипотезата на чл.53 ал.5 ЗЕ, защото с него не се изменят условията, при които се осъществява лицензионна дейност. Вземанията на длъжника срещу ответника не са били предмет на залог, учреден в

полза на „Юробанк България“ АД, поради което съгласието на банката не е необходимо. Оспорва се в полза на ответника да е възникнало вземане за неустойка, защото в клаузата на чл.13 е уговорена възможност за предсрочно прекратяване на договора и след като не е предвидено задължение да не се прекратява договорът, няма основание за начисляване на неустойка. Не е налице виновно поведение от страна на длъжника. Прави се възражение за нищожност на неустоечната клауза поради противоречие с добрите нрави, защото единствената ѝ функция е наказателна и е в прекомерен размер. Налице е нищожност и защото клаузата е неясна, а размерът неопределяем, доколкото са налице няколко начина за нейното изчисление. Ответникът не е имал вземане за неустойка, поради което не е настъпил погасителен ефект по отношение на предявеното с иска вземане. Към отправяне на изявлението за прихващане ищецът е пристъпил към изпълнение, поради което ответникът няма право да извърши прихващане. Изявлението за прекратяване на договора е получено от ответника на 17.06.2021 г., а прекратяването настъпва на 01.07.2021 г. и едва след 7 дни може да възникне вземане за неустойка, но след изтичане на този срок не е било направено възражение за прихващане от ответника. По аналогия от нормата на чл.103 ЗЗД ответникът има право да направи само възражения, които е имал срещу длъжника залогодател към получаване на съобщението за залога, но към пристъпване към изпълнението ответникът не е имал право да извърши прихващане. След пристъпването към изпълнение заложеното вземане преминава в разпореждане на заложения кредитор ищец, а извършените сделки със заложеното вземане не могат да му се противопоставят, поради което не може да се извърши прихващане, което да погаси заложеното в негова полза вземане. Налице е забава по отношение на главницата, поради което се дължи обезщетение по чл.86 ЗЗД.

Ответникът е подал допълнителен отговор, с който поддържа възраженията срещу допустимостта на исковете поради нищожност на договора за заем и за особен залог, които има право да оспори като недействителни. Позовава се на нормата на чл.295 ал.1 ТЗ, защото длъжникът на ищеца е енергийно предприятие, поради което за сключване на договора за заем и за особен залог е било необходимо да се даде разрешение от КЕВР. Нормата на чл.21 ал.1, т.23 ЗЕ следва да се прилага и по отношение на процесните договори, защото се цели да се избегне изпадане на енергийното предприятие в прекомерна задължнялост. Освен това в обхвата на чл.53 ал.5 ЗЕ не попада производител на електроенергия, но не и търговец. Сочи се, че вписването на пристъпването към изпълнение е недействително поради липсата на съгласие на предходен кредитор. Според ответника длъжникът на ищеца не е имал право да прекрати едностранно договора, а клаузата на чл.13 ал.1 от договора за доставка на ел.енергия предвижда възникване на задължение за плащане на неустойка. Навежда се довод, че и след пристъпване към изпълнение по ЗОЗ може да се направи възражение за прихващане и да настъпи погасяване на заложеното вземане.

Ответникът в срока за подаване на писмен отговор е предявил срещу „Г.Е.Д.“ ЕООД насрещен иск по чл.92 ЗЗД за сумата от 2 255 000 лв. Твърди се от ищеца, че съгласно клаузата на чл.13 от процесния договор при едностранно прекратяване от „Г.Е.Д.“ ЕООД се дължи неустойка в размер на сумата, която представлява разликата в цената по договора и

цената на доставчика от последна инстанция за срок от 4 месеца. Според ответника не е била налице обективна невъзможност за изпълнение на задълженията на изпълнителя по процесния договор, поради което не е било налице основание за неговото прекратяване. Дори и да се приеме, че поради увеличение на цените изпълнението на договора е неизгодно, би следвало да се приложи институтът на „стопанска непоносимост“, но при нея не се допуска едностранно прекратяване на договора. Дължимата на основание чл.13 от договора неустойка възлиза на 8 379 051,38 лв., а след усвояване на гаранцията се получава размер от 7 598 872,76 лв., респ. 3 499 900 лв. при друг начин на изчисление на неустойката. Иска се от ответника „Г.Е.Д.“ ЕООД да бъде осъден да заплати сумата от 2 255 000 лв., частично от 7 598 872,76 лв. и да се извърши прихващане с претендираните от ищеца суми.

Ответникът по насрещния иск „Г.Е.Д.“ ЕООД е подал писмен отговор, с който оспорва иска по чл.92 ЗЗД с възражение за нередовност на исковата молба. По същество насрещният иск се оспорва с довода, че не е налице виновно неизпълнение на задължение по договора, поради което не е налице основание за възникване на санкционно задължение по чл.13 от договора. Сочи се, че в клаузата на чл.18 от договора е уреден режим за едностранно прекратяване на договора от възложителя, поради което и изпълнителят би следвало да разполага с такова право. В клаузата на чл.13 е предвидена възможност изпълнителят да прекрати договора, т.е налице е упражняване на субективно право, сходно с правото за отказ от договора по чл.238 ЗЗД, поради което с писмо N 600/22.06.2021 г. изпълнителят правомерно е отправил изявление за прекратяване на договора. В договора не е предвидено задължение да не се прекратява действието му, поради което не е налице основание за възникване на задължение за неустойка. Излагат се съображения, че е налице безвиновно прекратяване на договора, защото е налице „стопанска непоносимост“, настъпила поради повишаване цената на електроенергията. Настъпили са обективни факти, които са принудили изпълнителят да закупува електроенергията на десетократно по-високи цени от тези, по които е договорено да я продава на ответника по делото, поради което изпълнението на задълженията по процесния договор е станало прекомерно обременително за длъжника изпълнител. Налице са непреодолими и непредвидени обстоятелства от извънреден характер по чл.306 ал.5 ТЗ, които са обуславят правото да се прекрати договора. Освен това БНЕБ спира да публикува доклад за „среднотеглена цена за всички участници на БНЕБ, определена на пазар „ден напред“ за предходния месец“, а това прави невъзможно да се определи цената, по която изпълнителят продава електроенергия на ответника по делото – налице е непреодолимо и непредвидено събитие от извънреден характер, което прави изпълнението на задължението на изпълнителя невъзможно. Настъпилото увеличение на цените на електроенергията е след сключване на процесния договор и е от извънреден характер, а с писмо 570/17.06.2021 г. възложителят е бил уведомен за настъпилата непреодолима сила. Според ответника по насрещния иск страните по договора нямат интерес изпълнение на договора след преодоляване на последиците от непреодолимата сила, защото още от края на м.06.2021 г. е станало ясно за обективната невъзможност да се изпълняват задълженията по него, а ищецът по насрещния иск няма интерес от суспендиране действието на договора, тъй като без електроенергия няма да може да

упражнява дейността си. Прави възражение за нищожност на неустоечната клауза поради противоречие с добрите нрави, защото единствената ѝ функция е наказателна и е в прекомерен размер, а и не е уговорена за виновно поведение. Освен това клаузата е неясна, неопределена и неопределяема, защото е възможно да се формират три размера на неустоечното задължение. Чрез неустойката възложителят се обезщетява за вредите в размер на по-високата цена за закупена електроенергия спрямо договорената с ищеца, но в четирикратен размер. Според ответника по насрещния иск след пристъпване към изпълнение не може да се погасява заложеното вземане чрез възражение за прихващане, защото спрямо заложния кредитор не могат да се противопоставят сделки на разпореждане със заложеното имущество.

Ищецът по насрещния иск е подал допълнителна искова молба, с която поддържа иска по чл.92 ЗЗД с довода, че основание за възникване на вземането за неустойка е едностранното прекратяване на договора от ответника по иска, изразяващо се в преустановяване изпълнението на задълженията по него и прехвърляне на възложителя към балансираща група на доставчик от последна инстанция – „НЕК“ ЕАД. Сочи се, че не е предвидена възможност за едностранно прекратяване на процесния договор, а за разваляне при виновно неизпълнение на възложителя. Оспорва БНЕБ да е преустановило да обявява „среднотеглена цена за всички участници на БНЕБ, определена на пазар „ден напред“ за предходния месец“. Обстоятелството, че е уговорена неустойка при прекратяване на договора, не означава, че е налице правна възможност за прекратяването му. Дори и да е налице „стопанска непоносимост“, не е налице основание за прекратяване на договора. Ответникът е могъл и е бил длъжен да предвиди промяната в цените на електроенергията, а повишението на цената не представлява „непреодолима сила“ по чл.306 ал.5 ТЗ. Сочи се, че ограничението за разпореждане със заложеното вземане след пристъпване на изпълнение се отнася до извършени от длъжника действия, но не и до извършено от длъжника по заложеното вземане прихващане.

Ответникът по насрещния иск е подал допълнителен отговор, с който поддържа оспорванията и възраженията с довода, че е налице неяснота относно основанията на претенцията за неустойка, защото първоначално се твърди от ищеца по насрещния иск, че е основаниято е прекратяване на договора с изявление, а с допълнителната искова молба се твърди, че основаниято е фактическо преустановяване на договора. Сочи се, че или клаузата на чл.13 е недействителна, или следва да се тълкува в смисъл, че предвижда взаимна възможност за страните по договора да го прекратят предсрочно, в който случай не възниква отговорност за плащане на неустойка. Неустойка се дължи при неизпълнение на договора, а не при прекратяването му. Поддържа се, че е налице „стопанска непоносимост“, а при условията на евентуалност обективна невъзможност по чл.81 ЗЗД. Поддържа, че БНЕБ е преустановило да обявява „среднотеглена цена за всички участници на БНЕБ, определена на пазар „ден напред“ за предходния месец“. Според ответника по насрещния иск нормата на чл.32 ал.4 ЗОЗ следва да се отнася до прихващане, извършено спрямо заложния длъжник след пристъпването към изпълнение.

Представен е договор N 67/01.04.2021 г., от който се установява, че между съищеца „Г.Е.Д.“ ЕООД в качеството на изпълнител и ответника е възникнало търговско правоотношение, по което съищецът е поел задължението да доставя на ответника за срок от 12 месеца нетни количества активна електрическа енергия, а ответникът е поел насрещното задължение да плаща цена. В клаузата на т.13 е уговорено, че при едностранно прекратяване на договора от страна на изпълнителя /съищеца/ се дължи неустойка в размер на сумата, представляваща разликата в цената по договора и цената на доставчика от последна инстанция за срок от 4 месеца към датата на прекратяване на договора.

Представена е фактура N 25722/30.06.2021 г., в която се сочи, че съищецът „Г.Е.Д.“ ЕООД има вземане срещу ответника в размер на 1 750 265,16 лв. – цена на електрическа енергия с включен акциз.

Представен е договор от 01.07.2020 г., от който се установява, че между ищеца „П.Т.Ф.К.“ ЕООД и съищеца е възникнало облигационно правоотношение, по което ищецът е поел задължението да предостави на съищеца заем в размер на 3 000 000 лв., а съищецът е поел задължението да върне сумата и да плати възнаградителна лихва.

С анекс от 05.05.2021 г. е уговорено сумата от 3 000 000 лв. да се увеличи до 50 000 000 лв.

С анекс от 12.05.2021 г. е уговорено сумата от 50 000 000 лв. да се увеличи до 100 000 000 лв.

Представен е договор за учредяване на залог върху вземания от 12.05.2021 г., от който се установява, че за обезпечение на вземанията на „П.Т.Ф.К.“ ЕООД по договора за заем и анексите към него „Г.Е.Д.“ ЕООД е учредил в полза на „П.Т.Ф.К.“ ЕООД особен залог върху вземания към свои длъжници, сред които и ответника по договор 67/01.04.2021 г. за доставка на нетна активна електроенергия.

Представено е потвърждение за вписване в ЦРОЗ, в което се сочи, че на 20.05.2021 г. е вписан учреденият в полза на „П.Т.Ф.К.“ ЕООД особен залог за обезпечение на вземания по договор за заем от 01.07.2021 г. и анекси към него, а в алонжа са посочени заложените вземанията на „Г.Е.Д.“ ЕООД към трети лица, сред които е вземането срещу ответника по договор N 67/01.04.2021 г.

Представено е потвърждение за вписване в ЦРОЗ, в което се сочи, че на 12.07.2021 г. „П.Т.Ф.К.“ ЕООД е пристъпил към изпълнение върху вземане по договор N 67/01.04.2021 г., сключен с ответника.

С уведомление от 12.07.2021 г. „П.Т.Ф.К.“ ЕООД е уведомил „Г.Е.Д.“ ЕООД, че пристъпва към изпълнение върху вземане срещу ответника по договор N 67/01.04.2021 г.

С уведомление от 12.07.2021 г. „П.Т.Ф.К.“ ЕООД е уведомил ответника, че е пристъпил към изпълнение срещу вземането на „Г.Е.Д.“ ЕООД по договор N 67/01.04.2021 г.

Представено е писмо N 35-00-606/17.06.2021 г., с което „Г.Е.Д.“ ЕООД е уведомил ответника, че прекратява договор N 67/01.04.2021 г. считано от 01.07.2021 г. поради

състояние на стопанска непоносимост.

С искане N ЕРП-1682/22.06.2021 г. „Г.Е.Д.“ ЕООД е поискал от ДП „НКЖИ“ обектите на ответника да бъдат изключени от неговата стандартна балансираща група считано от 01.07.2021 г., ведно с приложение N 1, в което са изброени обектите на ответника, ползваща електроенергия.

Представени са писма от 24.06.2021 г., в които НЕК е уведомил, че считано от 01.07.2021 г. ответникът влиза в състава на неговата балансираща група и се причислява към групата на доставчик от последна инстанция на НЕК

С писмо N 35-00-306/23.06.2021 г. ответникът е уведомил „Г.Е.Д.“ ЕООД, че не е налице стопанска непоносимост и е заявил, че при прекратяване на договора от 01.07.2021 г. ще се ползва от клаузата на т.13 от него.

С писмо N 35-00-306/16.07.2021 г. ответникът е уведомил „Г.Е.Д.“ ЕООД, че прихваща дължимата сума за м.06 срещу неустойката по чл.13 от договора.

Представена е фактура N 1200058895/31.07.2021 г., в която се сочи, че Национална електрическа компания има вземане срещу ответника в размер на 2 964 954,34 лв. – за доставена през м.07.2021 г. електроенергия.

Представена е фактура N *****/31.08.2021 г., в която се сочи, че Национална електрическа компания има вземане срещу ответника в размер на 3 706 286,35 лв. – за доставена през м.08.2021 г. електроенергия.

Представена е фактура N 1200059413/30.09.2021 г., в която се сочи, че Национална електрическа компания има вземане срещу ответника в размер на 3 884 672,45 лв. – за доставена през м.09.2021 г. електроенергия.

Представена е фактура N 1200059675/31.10.2021 г., в която се сочи, че Национална електрическа компания има вземане срещу ответника в размер на 6 156 195,04 лв. – за доставена през м.10.2021 г. електроенергия.

Представени са платежно нареждане от 09.08.2021 г., в което се сочи, че ответникът е платил на НЕК ЕАД сумата от 2964954,34 лв. по фактура от 31.07.2021 г.; платежно нареждане от 18.08.2021 г. за сумата от 144 389,11 лв.; платежно нареждане 16.09.2021 г. за сумата от 3706286,35 лв. по фактура от 31.08.2021 г.; платежно нареждане от 19.10.2021 г. за сумата от 3 884672,45 лв. по фактура от 30.09.2021 г.; платежно нареждане от 16.11.2021 г. за сумата от 6156195,04 лв. по фактура от 31.10.2021 г.

Представено е уведомление N 620/23.06.2021 г., с което „Г.Е.Д.“ ЕООД е уведомил ответника, че по сключен договор за цесия с „Х.П.Ю.“ ЕООД е прехвърлил вземанията си по договор N 67/01.04.2021 г.

С писмо 35-00-627/24.06.2021 г. ответникът е уведомил Г.Е.Д.“ ЕООД, че не е съгласен с цесията.

Представени са 160 бр. преводно нареждания, в които се сочи, че през периода 07.05.2021 г. – 01.06.2021 г., „П.Т.Ф.К.“ ЕООД е платил на „Г.Е.Д.“ ЕООД парични суми – по договор.

Установява се от заключението на СТЕ, че е налице увеличение на цените на електрическата енергия до над 500 %, която е закупуване от Г.Е.Д.“ ЕООД.

Установява се от заключението на СТЕ, депозирано на 31.10.2022 г., че заплатената от ответника електроенергия на НЕК ЕАД за период от 4 месеца след прекратяване на договора от 01.07.2021 г. е в размер на 13 610 607,63 лв., а размерът на цената, която ответникът би платил на „Г.Е.Д.“ ЕООД възлиза на 5 231 556,25 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на спора пред първоинстанционния съд са предявени по реда на чл.44а ал.2 ЗОЗ иски с правно основание чл.200 ал.2 ЗЗД и чл.86 ЗЗД, както и насрещен иск по чл.92 ЗЗД.

Ищецът „П.Т.Ф.К.“ ЕООД е предявил иски за съдебна защита на **чуждо материално право**, защото по твърденията му претендираните вземания принадлежат на неговия длъжник „Г.Е.Д.“ ЕООД, който в качеството на залогодател е учредил особен залог за обезпечение на вземанията на ищеца по договор за заем от 01.07.2020 г. и анексите към него. Видно е от представеното потвърждение за вписване в ЦРОЗ, че на 20.05.2021 г. е вписан учреденият в полза на ищеца особен залог върху вземания, а в алонжа са посочени заложените от залогодателя „Г.Е.Д.“ ЕООД вземанията към трети лица, сред които е и вземането срещу ответника по договор N 67/01.04.2021 г. В този случай съдът приема, че фактическият състав на договора за особен залог е осъществен в пълнота и вписването му в ЦРОЗ е породило предвиденото в нормата на чл.2 ал.1 ЗОЗ конститутивно действие, т.е. ищецът се легитимира като заложен кредитор, а ответникът е заложен длъжник по вземането на залогодателя „Г.Е.Д.“ ЕООД.

От потвърждение за вписване в ЦРОЗ се установява, че на 12.07.2021 г. е вписано пристъпването към изпълнение на ищеца в качеството на заложен кредитор по ЗОЗ, което му дава право да предприеме изпълнение по отношение на заложеното в негова полза вземане, по което длъжник е ответникът. С вписването на пристъпването към изпълнение, извършено в рамките на петгодишния срок по чл. 30 ал. 1 ЗОЗ, заложеното парично вземане по договор N 67/01.04.2021 г. се счита за възложено за събиране на ищеца в качеството му на заложен кредитор, а постъпленията при събиране на вземането от ответника следва да се получат от депозитаря по ЗОЗ. В този случай ищецът като заложен кредитор придобива по силата на чл.44а ал.2 качеството на процесуален субституент на залогодателя „Г.Е.Д.“ ЕООД, който е съищец, и има право да предяви иск за чуждото материално право - за реалното изпълнение на вземането срещу заложения длъжник - ответника. Ищецът в качеството на пристъпил към изпълнение заложен кредитор има задължението да съобщи за започналото изпълнение на залогодателя и третото задължено лице - чл. 32 ал. 2 и чл. 34, т. 2 ЗОЗ, което е сторил с уведомления от 12.07.2021 г.

Доколкото предмет на спора е заложеното от съищеца вземане по договор N 67/01.04.2021

г., по което заложен длъжник е ответникът, повдигнатите от ответника доводи и възражения за нищожност на договора за заем и на договора за особен залог са ирелевантни. Това е така, защото предмет на спора е не вземането на ищеца по договора за заем, респ.

действителността на договора за особен залог, а заложеното от съищеца вземане по договор N 67/01.04.2021 г. Спорното правоотношение, от което произтича процесното вземане, е правоотношението между съищеца /залогодател/ и ответника /заложен длъжник/.

Настоящият процес има за предмет заложеното вземане, а силата на пресъдено нещо ще се формира именно по отношение на това вземане, поради което извън предмета на спора са отношенията между ищеца /заложен кредитор/ и съищеца /залогодател/.

На следващо място – според съда защитата на ответника, който има качеството на заложен длъжник и на трето лице по отношение на договора за особен залог, е допустимо да се осъществи само по исков ред – със специалния иск по чл.36 ал.2 ЗОЗ, предявим срещу зложния кредитор и залогодателя. Недопустимо е ответникът, който е трето лице по договора за особен залог, да релевира в настоящия процес чрез възражения факти, на които има право да се позове единствено залогодателят по иск с правно основание чл.36 ал.1 ЗОЗ, предявим срещу зложния кредитор. С релевираните възражения ответникът по същество се намесва в чужда правна сфера и повдига спор по чл.36 ал.1 ЗОЗ, който не е възникнал между залогодателя и зложния кредитор, а това е недопустимо. Срещу ответника е предявен иск за събиране на заложеното вземане, поради което правото на защита на ответника се изчерпва с възраженията за факти, свързани с облигационното правоотношение между него и съищеца /залогодател/, произтичащо от процесния договор N 67/01.04.2021 г.

По делото няма данни в полза на „Юробанк България“ АД да е бил учреден предходен особен залог върху процесното вземане, поради което позоваването от ответника на чл.14 ал.1 ЗОЗ е неоснователно. От представеното съгласие на „Юробанк България“ АД, която е заложен кредитор по особен залог от 03.10.2019 г., изменен на 23.10.2019 г., не се установява вземането по процесния договор да е предмет на учредения в нейна полза особен залог, а и няма данни да е извършено вписване в ЦРОЗ. Следва да се спомене, че е възможно да бъдат сключени поредни договори за особени залози върху едно и също вземане, а евентуалната липса на съгласие на предходния кредитор сочи на конкуренция между кредитори, която би следвало да се разреши извън настоящия процес по правилата на чл.8 ал.4 и чл.9 ал.4 ЗОЗ. Нарушението на изискването за съгласие на предходен кредитор по ЗОЗ не води до нищожност на втория особен залог, а има значение за предпочителното удовлетворение.

При тези факти съдът намира, че ищецът в качеството на заложен кредитор по ЗОЗ е активно легитимиран като процесуален субституент на залогодателя /съищец/ „Г.Е.Д.“ ЕООД да предяви осъдителен иск срещу зложния длъжник /ответника/ за събиране в полза на залогодателя на заложеното вземане, което с молба от 15.07.2022 г. се претендира да постъпи по посочената банкова сметка на депозитаря по ЗОЗ. Налице е процесуално застъпничество, при което ищецът е процесуален застъпник и действа съвместно с носителя на заложеното вземане – съищеца.

По отношение на заложеното вземане. Установи се от представения по делото договор N 67/01.04.2021 г., че между съищеца „Г.Е.Д.“ ЕООД в качеството на изпълнител и ответника в качеството на възложител е възникнало облигационно правоотношение, по което съищецът е поел задължението да доставя на ответника за срок от 12 месеца нетни количества активна електрическа енергия, а ответникът е поел насрещното задължение да плаща цена. В представената по делото фактура N 25722/30.06.2021 г. се сочи, че съищецът „Г.Е.Д.“ ЕООД има срещу ответника вземане в размер на 1 750 265,16 лв. – цена на електрическа енергия за м.06.2021 г., а с определението за доклад по чл.374 ГПК е прието за безспорно установено и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че по договор N 67/01.04.2021 г. в полза на „Г.Е.Д.“ ЕООД е възникнало срещу „БДЖ-Пътнически превози“ ЕООД вземане в размер на 1 750 265,16 лв. по фактура N 25722/30.06.2021 г. Доколкото от страна на ответника не се представиха доказателства за факта на извършено плащане на дължимата по фактурата сума в полза на съищеца „Г.Е.Д.“ ЕООД, респ. в полза на депозитаря след пристъпване към изпълнение по ЗОЗ, съдът намира, че искът за събиране на заложеното вземане за продажна цена е основателен.

Насрещното вземане на ответника по чл.92 ЗЗД, предявено с насрещния иск, не е било „ликвидно“ по смисъла на чл.103 ал.1 ЗЗД, поради което упражненото от него право на компенсация, направено с писмо от 16.07.2021 г., не е довело до настъпване на правопогасителен ефект на чл.103 ЗЗД. След възникване в полза на съищеца на вземането за продажна цена не са настъпили правопогасителни факти, поради което в полза на съищеца следва да се присъди дължимата по фактурата сума от 1 750 265,16 лв., която да постъпи по сметката на депозитаря по ЗОЗ.

Тъй като ответникът не е платил дължимата сума, той е изпаднал в забава, за която на основание чл.86 ЗЗД дължи обезщетение в размер на законната лихва. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че не следва да отговаря за вредите от забавата поради това, че вземането е било прехвърлено от носителя му - съищеца /залогодател/. В действителност ответникът, който е длъжник по вземането, е получил уведомление на съищеца по чл.99 ал.4 ЗЗД на 24.06.2021 г. за прехвърляне на вземането в полза на „Х.П.Ю.“ ЕООД, но няма данни след настъпване на падежа на 05.08.2021 г. ответникът да е платил на цесионера. При извършено плащане в полза на цесионера, който към падежа на 05.08.2021 г. се е легитимирал като надлежен кредитор по чл.75 ал.2, вр. с чл.99 ал.4 ЗЗД, вземането би било погасено и не би възникнало за ответника задължение за обезщетение по чл.86 ЗЗД, но това не е сторено. С уведомление от 24.08.2021 г. „Х.П.Ю.“ ЕООД, който е бил посочен за цесионер в съобщението по чл.99 ал.4 ЗЗД, е уведомил ответника, че вземането по цесията не е придобито, но няма данни ответникът след 24.08.2021 г. да е платил на „Г.Е.Д.“ ЕООД, който отново се легитимира като кредитор. Дори и да се приеме, че е налице забава на кредитора, каквато не е налице, ответникът е могъл да се освободи чрез внасяне на парите по банкова сметка – чл.97 ал.1, изр.2-ро ЗЗД, но не е предприел такива действия.

Не са налице факти, които да освобождават ответника от последиците на неизпълненото на падежа парично задължение за плащане на продажна цена, поради което на основание

чл.86 ЗЗД е възникнало задължение да плати обезщетение в размер на законната лихва. На основание чл.162 ГПК съдът определя за периода 06.08.2021 г. /първи ден на забавата/ - 13.12.2021 г. размер на обезщетението по чл.86 ЗЗД на 63 204,02 лв. До пълния предявен размер искът по чл.86 ЗЗД следва да се отхвърли.

По насрещния иск с правно основание чл.92 ЗЗД. Не се спори, че ответникът по насрещния иск в качеството на изпълнител по процесния договор N 67/01.04.2021 г. за продажба на електроенергия с едностранно изявление, направено в писмо от 17.06.2021 г., както и в писмо от 28.06.2021 г., е уведомил ищеца по насрещния иск в качеството на възложител за предсрочно прекратяване действието на договора, считано от 01.07.2021 г. Фактическото преустановяване на изпълнението на задълженията по договора от страна на изпълнителя се потвърждава от неговото искане от 22.06.2021 г. до ДП „НКЖИ“ за изключване на обектите на възложителя от балансиращата група, както и от писмо от 24.06.2021 г. на „НЕК“ ЕАД, с което възложителят е причислен от 01.07.2021 г. към групата на „НЕК“ ЕАД, който го е снабдявал след тази дата с електроенергия. От представените фактури – N 1200058895/31.07.2021 г., N *****/31.08.2021 г., N 1200059413/30.09.2021 г. и N 1200059675/31.10.2021 г. се установява фактът, че след 01.07.2021 г. ищецът по насрещния иск /възложител/ е закупувал електроенергия от „НЕК“ ЕАД, а от страна на ответника по насрещния иск /изпълнител/ се признава, че след 01.07.2021 г. не е доставял по процесния договор електроенергия на възложителя. Спорен се явява въпросът дали ответникът по насрещния иск е имал право да прекрати предсрочно действието на договора и дали извършеното фактическо преустановяване на изпълнението на договорните задължения е основание за възникване на вземане за неустойка в полза на възложителя.

Възникналото по процесния договор облигационно правоотношение за продажба на електроенергия е с определен срок – от 12 месеца, а в клаузата на чл.18 страните са уговорили условията за изменение и за прекратяване на договора. В нито една от предвидените в договора хипотези не е уговорена възможност изпълнителят да може да прекрати едностранно договора преди изтичане на крайния срок.

Процесният договор е сключен след проведена процедура по обществена поръчка, поради което следва да се отчетат правилата на чл.116 и чл.118 ЗОП. В тези норми не е предвидена възможност договорът да се прекрати от едностранно от изпълнителя – с такава възможност разполага единствено възложителят – чл.118 ал.1 ЗОП, от което следва изводът, че само възложителят има право на преценка дали да се позове на факти, които са визирани в нормата на чл.118 ЗОП като основание за прекратяване на договора. Фактите и обстоятелствата, на които се позовава ответникът по насрещния иск в изявлението за прекратяване, направено в писмо от 17.06.2021 г. и в писмо от 28.06.2021 г., не са визирани в нормата на чл.116 ал.1 ЗОП като основание за едностранно прекратяване на договора от страна на изпълнителя.

Посочените в изявлението за прекратяване факти би могло да се подведат под нормата на чл.116 ал.1, т.3 ЗОП, но това са основания за изменение, а не за прекратяване на договора за обществена поръчка. Освен това - при отчитане на предходните изявления на изпълнителя

следва да се приеме, че не е налице хипотезата на чл.116 ал.2 ЗОП, защото се сочи изменение в цената за над 50 на сто. Недопустимо е да се прекратява предсрочно договор за обществена поръчка поради увеличение на стойността на дължимата от изпълнителя престация, доколкото има опасност да се допусне по този начин заобикаляне на предвидената в закона процедура, която гарантира прозрачност и защита на **публичния** интерес при разходването на публични средства, а цената по договора е съществен негов елемент.

Непредвидените обстоятелства по пар.27 от ДР на ЗОП са основание за изменение на договора по чл.116 ал.1, т.2 и т.3, но те не са обусловени от оскъпяване на дължимата от изпълнителя престация. Оскъпяването на дължимата от изпълнителя престация по договора, релевирана като основание за неговото прекратяване, следва да се подведе под нормата на чл.307 ТЗ – „стопанска непоносимост“.

Според съда сключен по реда на ЗОП договор за обществена поръчка не подлежи на прекратяване, респ. изменение, поради състояние на „стопанска непоносимост“ по смисъла на чл.307 ТЗ. Това е така, защото сключеният по ЗОП договор за обществена поръчка няма качеството на „търговска сделка“. Нормата на чл.365, т.2, предл.2-ро ГПК предвижда, че исковите с предмет право или правно отношение, породено или отнасящо се до договор за обществена поръчка, се разглеждат по реда на Глава тридесет и втора – „Производство по търговски спорове“, т.е договорът за обществена поръчка изрично се **разграничава** от „търговската сделка“. Ако този договор представляваше „търговска сделка“, следваше да попада в обхвата на чл.365, т.1 ГПК и нямаше да бъде отделен в самостоятелната т.2 на чл.365 ГПК. Изпълнителят по договора за обществена поръчка не сключва постоянно и системно този вид договор, а го сключва **инцидентно**, т.е този договор не е сделка по извършване на типичната за търговеца дейност /в този смисъл е **т.1 на ТР № 1 от 15.06.2010 г. по тълк.д. № 1/2009 г., ОСТК на ВКС/**.

В нормата на чл.120 ЗОП е предвидено, че за всички неуредени въпроси във връзка със сключването, изпълнението и **прекратяването** на договорите за обществени поръчки се прилагат разпоредбите на ТЗ и на ЗЗД. След като в нормите на чл.116 -118 ЗОП са предвидени **специални правила** относно изменението и прекратяването на договора за обществена поръчка, а договорът за обществена поръчка няма характер на „търговска сделка“, съдът приема, че правилото на чл.307 ТЗ е неприложимо по отношение на този вид договор. Според съда договорът за обществена поръчка /също и приватизационният договор и концесионният договор/ е особен вид договор, който няма характер на търговска сделка, сключва се след изпълнение на административна процедура и в обществен интерес, поради което за него не се прилагат правилата на чл.307 ТЗ / в подобен смисъл **решение № 60 от 01.07.2009 г. по т.д. № 564/2008 г. на I т.о на ВКС/**.

На следващо място - повдигнатите от ответника по насрещния иск твърдения за настъпило изменение в икономическите условия през действие на договора, които по същество представляват довод за „стопанска непоносимост“ по чл.307 ТЗ и могат да бъдат основание за прекратяване на „търговска сделка“, не подлежат на установяване инцидентно

в настоящия процес чрез възражение, доколкото състоянието на „стопанска непоносимост“ по чл.307 ТЗ може да се въведе като предмет на делото само по исков ред - чрез специален конститутивен иск. Недопустимо е състоянието на „стопанска непоносимост“ да се въвежда чрез възражение като отбранително средство в процеса, защото предвиденото в нормата на чл. 307 ТЗ потестативно право може да се упражни от страна по договора само по съдебен ред с конститутивен иск /**решение № 183 от 21.11.2018 г. по т. д. № 542 / 2018 г. на ВКС, I т. о. и решение № 185 от 16.03.2007 г. по т. д. № 672/2006 г., на ВКС, I т. о./** Съдът не спеделя виждането в правната доктрина, че няма пречка правото да се откаже изпълнение поради „стопанска непоносимост“ да се упражни и чрез възражение - К., А. „Облигационно право. Обща част“, 2013 г, стр. 335.

Не е налице „непреодолима сила“ по смисъла на чл.306 ал.1, вр. с ал.5 ТЗ, респ. „обективна невъзможност“ по чл.81 ЗЗД, когато изпълнението е възможно, както е в случая, но поради изменение на икономическата конюнктура и драстичното оскъпяване на стойността на дължимата по договора престация би се стигнало до несправедливо ощетяване. В настоящия случай дължимата престация от обективна страна е **реално осъществима**, макар и изпълнението на задълженията от изпълнителя по негови твърдения да го ощетява поради драстичното оскъпяване на закупуваната от него електрическа енергия.

При тези факти съдът намира, че към отправяне на изявлението на изпълнителя за предсрочно прекратяване не са били налице предвидени в закона или в договора основания за прекратяване на договора за обществена поръчка. Следователно не е настъпило предсрочно прекратяване на договора, макар и в клаузата на чл.13 ал.1 от него да е предвидено, че при едностранно прекратяване от страна на изпълнителя се дължи неустойка. При систематичното тълкуване на клаузата чл.13 ал.1 и клаузите на чл.18 от договора съдът приема, че процесната неустойка има преди всичко предвид **фактическото преустановяване на изпълнението** по договора от страна на изпълнителя, но не и разширяване на предвидените в клаузата на чл.18 основания за неговото предсрочно прекратяване. Систематичното тълкуване на релевантните клаузи от договора обуславя извода, че страните не са предвидили възможност за предсрочното му прекратяване само по волята на изпълнителя. Клаузата на чл.13 е поместена в раздел VIII “Санкции и неустойки“, а не в раздел XIV „Изменение и прекратяване на договора“, поради което следва да се разглежда в контекста на уговорка, която цели да пресече възможността изпълнителят фактически да прекрати изпълнението на договора чрез неосъществяване на дължимата престация, но при липса на основание за прекратяване на договора, както и цели да обезщети възложителя за вредите от прекратяване изпълнението на задълженията по срочния договор.

Клаузата на чл.13, ал.1 от процесния договор предвижда възникване на задължение за плащане на неустойка за неправомерното фактическо преустановяване на изпълнението на срочния договор от страна на изпълнителя. Предвидената в **срочния** договор неустойка има за предназначение да обезщети възложителя за вредите от предсрочното фактическо

прекръпяване на изпълнението на задълженията по договора, когато това е сторено от изпълнителя при липса на предвидените в клаузата на чл.18 от договора основания за предсрочно прекръпяване действието на договора.

Процесното правоотношение по съгласие на страните се прекръпява с изтичане на уговорения срок, а срокът обезпечават както интереса на изпълнителя, така и интереса на възложителя, който е сключил договора с оглед удовлетворяване на нуждата от електроенергия до настъпване на уговорения срок. В този случай уговореното под формата на неустойка обезщетение има за цел да репарира вредите на възложителя от нарушаване на неговия позитивен интерес, доколкото предсрочното прекръпяване на изпълнението на договора от страна на изпълнителя е пречка за удовлетворяване на икономическия интерес на възложителя, изразяващ се в получаване на електроенергия до крайния уговорен срок.

Възражението за нищожност на неустоечната клауза е неоснователно, защото на уговорената в клаузата на чл.13 неустойка /обезщетение/ са присъщи обезпечителната, обезщетителна и санкционна функции. Крайните цели, които се преследват с тази клауза е да се обезпечи изпълнението на договора до крайния срок, т.е да се мотивира изпълнителя да не прибъгва към едностранното преустановяване на изпълнението на договора под страх от възникване на неустоечно задължение, както и да се обезщети възложителят за вредите, които ще настъпят за него от фактическото нелучаване на дължимата престация до крайния срок. Обезщетителната функция на неустоечната клауза произтича пряко от начина, по който е уговорено да се изчислява размерът на неустоечното задължение – чрез съпоставяне на цената на електроенергията, която ще се закупи от възложителя по „делката на покритие“, осигуряваща му неизпълнената дължима по договора престация, но от друг продавател – в случая „НЕК“ ЕАД. Този начин на изчисляване на неустойката е сходен с начина за определяне на обезщетение по чл.323 ТЗ, когато поради неизпълнението на задължението изправната страна е развалила договора за продажба. Понасянето от изпълнителя на негативни последици - неустоечното задължение, сочи и на наказателен характер, защото се постига санкционен ефект по отношение на неправомерното поведение на изпълнителя.

При отчитане на релевантните съобразно ТР № 1/2009 г. критерии в тяхната съвкупност съдът приема, че клаузата за неустойка по чл. 13 ал.1 от процесния договор изпълнява всички възложени й от закона функции - стимулира точното изпълнение по договора с оглед фактическото изпълнение на дължимата престация до крайния срок, служи за обезщетяване на вредите от предсрочното преустановяване на изпълнението на задълженията по договора, което би могло да настъпи само при позволено предсрочно прекръпяване по чл.18 от договора; санкционира поведението, предприето от изпълнителя в нарушение на уговорката за срочно действие на договора.

По отношение размера на неустоечното задължение. При изчисление на неустоечното задължение следва да се отчетат вредите, които страните отнапред са имали намерение да репарират по договорен път с включване на клаузата за неустойка. От избора на страните начин за изчисление съдът приема, че това са вреди, които възложителят би имал право да

претендира с иск за обезщетение по чл.323 ТЗ, но при осъществено от него разваляне поради неизпълнение на задълженията по договора. Нормата на чл.323 ТЗ се прилага при обезщетяване на вреди от разваляне на договор, но тази норма в случая представлява избран по съгласие на страните „модел“ за изчисление на вреди от предсрочното прекратяване на изпълнението на договора при липса на основание за прекратяване на действието му. С процесната неустоечна клауза страните по договорен път са определили на колко ще възлиза обезщетението при преустановяване на изпълнението на договора, но при липса на основание за предсрочното му прекратяване, и са се съгласили то да се изчислява по начин, който е сходен с начина на изчисление на обезщетението по чл.323 ТЗ.

Водещ елемент за определяне на размера на неустоечното задължение е цената на паричната престация, дължима от възложителя по „сделката на покритие“, която е сключена от него с цел да му осигури същата престация, която не му се осигурява по договора от изпълнителя. В този случай неустойката се равнява на разликата между размера на дължимата на изпълнителя продажна цена за 4 месеца и размера на по-високата продажна цена, която възложителят е платил по „заместващата сделка“, обслужваща същия икономически интерес на възложителя. Заместващата сделка е сключена от възложителя с „НЕК“ ЕАД с цел да задоволи в достатъчна степен интереса му от получаването на същата престация, която не е получил от изпълнителя по процесния договор за период от 4 месеца след фактическото преустановяване на изпълнението му от страна на изпълнителя.

От заключението на СТЕ и от представените платежни нареждания се установява, че след неправомерното прекратяване от изпълнителя на процесния договор възложителят е платил в полза на „НЕК“ АД за следващите 4 месеца сумата от 13 610 607,63 лв. Този разход от 13 610 607,63 лв. е направен от възложителя по сключената с „НЕК“ ЕАД „сделка на покритие“, която замества неизпълнения договор и служи за задоволяване на същия икономически интерес на възложителя, защото му се осигурява получаване на същата престация, която не е получил от неизправния изпълнител. Размерът от 8 379 051,38 лв. представлява разликата между платената от възложителя цена по сделката на покритие - 13 610 607,63 лв. и цената от 5 231 556,25 лв., която възложителят би платил на изпълнителя, ако той бе изпълнил задълженията си по договора. Тази стойност обаче представлява размерът на обезщетение, което би се дължало на основание чл.323 ТЗ, защото при него се отчита и движението в цената на закупуваната от възложителя електроенергия през 4-те месеца след 01.07.2021 г. Предявеният иск обаче не е по чл.323 ТЗ, а е по чл.92 ЗЗД, поради което следва да се отчете уговорката, според която размерът на неустойката се формира съобразно цената на доставчика от последна инстанция **към датата на прекратяване на договора**, т.е към датата на фактическо преустановяване на изпълненията на задълженията по него – 01.07.2021 г. Страните са се съгласили, че движението в цената на електроенергията след 01.07.2021 г. не следва да се отчита при определяне размера на неустойката.

От заключението на СТЕ се установява, че сумата, която възложителят би платил на „НЕК“ ЕАД за 4-те месеца след 01.07.2021 г., но съобразно размера на цената на

електроенергията към тази дата, възлиза на 9 511 634,87 лв., а платимата на изпълнителя цена би възлизала на 5 231 556,25 лв., ако той бе изпълнявал договора и след 01.07.2021 г. Разликата между двете стойности възлиза на 4 280 078,62 лв., а тази разлика формира размерът на неустойката за забава. Съдът намира, че е налице основание да се приспадне получената от възложителя гаранция в размер на 780 178,62 лв., защото нейното предназначение е да послужи за покриване на дължимата на възложителя неустойка. Възложителят има право на неустойка в размер на 3 499 900 лв.

Предявеният от ответника насрещен иск по чл.92 ЗЗД е основателен и следва да бъде уважен за предявения частичен размер от 2 255 000 лв.

Ищецът по насрещния иск е заявил искане да се извърши прихващане и със съдебното решение да се отхвърли предявеният срещу него иск като погасен, но доколкото неговото насрещно вземане е заявено не чрез възражение за прихващане, а чрез осъдителен насрещен иск, следва да се уважат и двата иска. В този смисъл са мотивите на **т.2 от ТР № 2 от 18.03.2022 г. по тълк.д. № 2/2020 г. на ОСГТК на ВКС**, в които е прието, че „с насрещния иск изявление за прихващане не се прави“, както и че „след влизане в сила на решението всяка от страните може да направи изявление за извънсъдебно прихващане, защото насрещните вземания са определени по основание и размер и са безспорни, т.е. ликвидни“.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявеният по реда на чл.44а ЗОЗ иск по чл.200 ал.2 ЗЗД следва да се уважи изцяло, искът по чл.86 ЗЗД следва да се уважи за сумата от 63 204,02 лв., а за разликата до пълния размер да се отхвърли; предявеният като частичен насрещен иск по чл.92 ЗЗД на ответника следва да се уважи изцяло.

Мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА по предявен по реда на чл.44а ал.2 ЗОЗ от „П.Т.Ф.К.“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, ж.к.“****”, иск с правно основание чл.79 ал.1, вр. с чл.200 ал.2 ЗЗД „БДЖ-Пътнически превози“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, бул.“****”, да заплати на „Г.Е.Д.“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, ж.к.“****”, **, сумата от 1 750 265,16 лв. – цена по фактура N 25722/30.06.2021 г. на доставени по договор N 67/01.04.2021 г. нетни количества активна електрическа енергия за м.06.2021 г. /с начислена цена „задължение към обществото“ и акциз/, ведно със законната лихва от 13.12.2021 г. до окончателното плащане; на основание чл.86 ЗЗД сумата от 63 204,02 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 06.08.2021 г. – 13.12.2021 г., които суми следва да постъпят по банковата сметка на депозитаря по ЗОЗ - И.В., открита в „Банка ДСК“ ЕАД – IBAN : ****, BIC STSABGSF, , като **отхвърля** иска по чл.86 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 63 695,30 лв.

ОСЪЖДА „БДЖ-Пътнически превози“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, бул.“****”, да заплати на „Г.Е.Д.“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, ж.к.“****”, **, съдебни разноски от 18 662,20 лв. и на „П.Т.Ф.К.“ ЕООД ЕИК ****, гр.София, ж.к.“****”, съдебни разноски от 72 551,42 лв.

ОСЪЖДА „Г.Е.Д.“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, ж.к.“****, **, да заплати на „БДЖ-Пътнически превози“ ЕООД, ЕИК ****, гр.София, бул.“****, на основание чл.92 ЗЗД сумата от 2 255 000 лв. – неустойка по чл.13 от договор N 67/01.04.2021 г., предявена частично от 3 499 900 лв., ведно със законната лихва върху присъдената сума от 24.01.2022 г. до окончателното плащане, както и съдебни разноси от 132 096 лв.

Решението може да се обжалва пред САС в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски градски съд: _____